

Wara l-Laqqha ta' Dun Abbondju mal-Bravi

Ta' DUN PAWL

JAHSBU issa l-hamsa u għoxrin qarreja tiegħi kif kellu jolqtu l-imsejken (*Dun Abbondju*) dak li ntqai. Il-waħx ta' dawki i-uċuħ koroh u ta' dak il-kliem mili-agħar, it-tehdida ta' setgħan magħruf b'wieħed li ma jheddidx ta' xejn, sura ta' ħajja hiċinda, li kienet swietlu daqshekk suin ta' taħbil il-moħħ u sabar, ingerfexxa f'daqqa waħda u twegħhira li minnha ma kontx tara kif toħroġ: dawn i-hsebijiet kollha kienu qegħdin iżanznu b'heffa ġo xulxin f'ras Dun Abbondju.

Malli wasal hdejn il-bieb tad-dar tiegħu, li kienet f'tarf irraħal, dahħal bil-għaġla fit-toqba l-muftieħ, li kien qed iżomm minn qabel f'idu; fetax. dahal, raġa' għalaq sewwa; u, fuq ix-xwiek li jsi b'ruħ ma' xi hadd li ma keilux biża' fih, sejjah minnufih: "Perpetwa, Perpetwa!" jimxi lejn il-għorfa, fejn din kellha tkun żgur biex thejji l-mejda għal fil-għaxija. Kienet Perpetwa, kif jintebah kuiħadd, il-qaddejja ta' Dun Abbondju: qaddejja thobb u ma tonqosx, li kienet taf toqgħod jew tamar, kif kien jahbat, tagħder fil-waqt it-treddin u t-therwil ta' sidha u ġġaġħlu fil-waqt jagħder tagħha, li kienu minn jum għal ieħor qegħdin jizdiedu, mindu kienet għaddiet iż-żmien *sinodali* tal-erbghin, u baqgħet xebba, għax kienet eħadet il-hotbiet kollha li kienu ressqulha. kif kienet tghid hi, jew għax ma kienet qatt sabet kelb li jridha, kif kienu jgħidu l-hbieb tagħha.

"Gejja", wiegħbet, tqiegħed fuq il-mejda żgħira, fejn dari, il-flixkun ta' l-inbid li kien l-aktar għal qalb Dun Abbondju, u teiqet qajla qajla: imma kienet għadha ma rifsetx il-għatba tal-għorfa. li hu ma kienx dahal fiha. b'mixja hekk imxekkla. b'ħarsa hekk imbażżgħa, b'wiċċ hekk imbergħen, li ma kinux jintieġu l-għajnejn imħarrġa ta' Perpetwa biex tikkex ma' l-ewwel ħarsa li kien graħu xi haġa tabilhaqq barranija.

"Il-ħniena! X'għandek, sinjur?"

"Xejn, xejn", wiegħeb Dun Abbondju, jinxtebet fil-ħin, jonfoħ kemm jiflaħ, fuq il-pultruna tiegħu.

"Kif xejn? Trid tbellagħha lili? Imkerrah hekk kif int? Xi haġa kbira ġrat."

“Oh, f’g’ieh is-sema! Meta ngħid xejn, jew hu xejn, jew xi haġa li ma nistax ingħid.”

“Li ma tistax tgħid anqas lili? Min jieħu ħsieb saħħtek? Min jagħtik xi parir?”

“Ajma! Iskot, u la thejji xejn aktar; agħtini tazza mill-inbid tiegħi.”

“U int trid tibqa’ żżomm miegħi li m’għandek xejn!” qalet Perpetwa, timla fil-ħin it-tazza u tgħažżiżha b’idha, bħalkieku ma tridx tagħtihieku ħlief bi ħlas ta’ l-istqarrija li kienet misten-nija.

“Ġib ’l hawn, ġib ’l hawn”, qal Dun Abbondju, jaħtfilha t-tazza.

“Trid mela li jien inkun imġiegħla nistaqsi ’l hawn u ’l hemm xi ġralu s-sinjur tiegħi?” qalet Perpetwa, wieqfa quddiemu, b’idejha maqlubin fuq ġenbejha u minkbejha mixħutin ’il quddiem, thares fil-ħin ċass lejha, qisha trid tixröblu minn għajnejha dak li kien qed jaħbilha.

“F’g’ieh is-sema! la titkessaħx, la tagħmilx għaġeb: hemm fin-nofs, hemm fin-nofs il-ħajja!”

“Il-ħajja?”

“Il-ħajja”.

“Inti taf tajjeb li, kull darba li għidtli xi haġa bla ħabi, bejnietna, jien qatt ma...”

“Offi għalik! bħal meta...”

Perpetwa nfebhet li kienet qabdet triq ħażina, għalhekk biddlet malair, “sinjur”, qalet b’lehen imqanqal u li jqanqal “jiena kont dejjem miġhuda lejki; u, iekk issa rrid naf, hu għall-ħirera għax kont kieku rrid ingħinek, nagħtik xi parir tajjeb, inserrħek...”

Il-biċċa hi, li Dun Abbondju kellu aktarx daqshekk ħajra li ifarfar mis-sigriet tiegħu tal-kedda, daqs kemm kellha Perpetwa li tkun tafu; għalhekk, wara li kien laqa’, jerħi dejjem aktar, għas-salti ġodda u dejjem aktar irossu tagħha, wara li aktar minn darba għagħalha taħliffu li ma titniffesx, fl-aħħar, b’ħafna tlaqliq, mhux għajr jieqaf, b’ħafna msejken jien, tgħarrfilha bil-biċċa ta’ min jitħassarha. Meta ġie għall-isem tal-biża’ ta’ dak li baġhat (lill-bravi), kien meħtieġ li Perpetwa tagħmillu b’lefa ġdida u aqwa; u Dun Abbondju, kif lissen dak l-isem inxtehet fuq dahar is-siġġu, jieħu nifs qawwi, iġholli idejha, bħal

wiehed li f'waqt wiehed qed jamar u jitlob bil-ħniena, u jgħid: "F'għieh is-sema!"

"Béejjeċ minn tiegħu!" għajtet Perpetwa. "Oh x'raġel ħażin! Oh kif irid jirkebb lil kulħadd! Oh xi bniedem mingħajr biża' t'Alla!"

"Trid tiskot? Jew trid tkun il-ħsara tiegħi għal kollox?"

– "Oh! aħna hawn weħidna li ħadd ma jismagħna. Imma kif ser tagħmel, ja msejken sidi?"

"Eh, ara", qal Dun Abbondju b'leħen imbaqbaq, "ara x'pariri sbiċċ taf tagħtini din! Tiġi tistaqşini kif ser tagħmel, kif ser nagħmel; qisha li kienet hi fit-taħwida, u kien imiss lili li noħ-roġha minnha".

"Imma! Jiena kieku kelli l-parir tiegħi dgħajjef x'nagħtik; imma mbagħad....."

"Imma mbagħad, nisimgħu".

"Il-parir tiegħi kien li, billi kulħadd igħid li l-arċisqof tagħna hu raġel qaddis, u bniedem li jzomm iebes, u li ma għandu biża' minn ħadd, u li meta jista' jgagħal joqgħod b'għaqlu lil xi wiehed minn dawk li jidhrilhom li jistgħu għal kulħadd biex jieqef ma' xi kappillan, joġħxa; jiena kōnt ingħid, u ngħid li int fiktiblu ittra sabiħa, biex tgħarrfu kif....."

"Trid tiskot? Trid tiskot? Dawn huma pariri ta' min jagħtihom lil bniedem imsejken? Meta jkun messni tir f'dahri, Alla jħares! ikun l-arċisqof li jneħħihuli?"

"Eh! it-tiri ma jintefgħux bħal kosbor; u ħażin li kieku dawn il-klieb kellhom jgħdmu kull darba li jimbħu! U jien dejjem raġ li lil min jaf juri snien, u jgagħal min jgħiblu qima, jagħtuh qima: u fuqhekk sewsew għaliex int ma trid qatt tħaqqaqha ma' ħadd, wasalna sa hawn li kulħadd ġej, aħfiri, biex..."

"Trid tiskot?"

"Jiena niskot dalwaqt; imma b'dan köllu ma jmerih ħadd li, meta d-dinja tintebah li wiehed, dejjem, f'kull għawġ li jil-taqa' miegħu, hu mhejji biex iniżżel il....."

"Trid tiskot? Hu issa l-ħin li tgħid dawn il-ħmerijiet?"

"Biżżejjed: taħsibha da'lejl; imma issa la tibdiex minnek tagħmel ħsara lilek innifsek, tħassar saħħtek; kul dal-bukkun."

"Naħseb jien", wieġeb igorr, Dun Abbondju, "bans; jien naħseb, jien għandi naħseb". U qam, itenni jgħid: "Ma rrid

nieħu xejn, xejn: ħajra oħra għandi; nafu jien ukoll li jmiss lili naħseb. Imma! kellha tigri sewsew lili.”

“Itfa’ għallanqas ‘l isfel dil-qatra oħra”, qalet Perpetwa, tfarra’. “Int taf li dan iqegħedlek dejjem l-istonku.”

“Eh! għalhekk trid ieħor, trid ieħor, trid ieħor!”

U jgħid hekk, qabad id-dawl, u igorr dejjem: “Haġa ta’ xejn! lil raġel bħali! u kif tmur għada?” u tgemgim ieħor jix-xiebah, irħielha biex jitla’ fl-għorfa. Kif wasal fuq l-għatba, dar lura lejn Perpetwa, qiegħed sebgħu fuq ħalqu, u jitkellem bil-lajma u jagħmel saħħa fuq kliemu, qal: “F’għieh is-sema!” u għab.